

Confesiune

Shelion1996

Nu mă-nvăța să număr stele
Și nici să cred în dimineți
Eu n-am privit prea mult la ele
În jurul meu erau pereți.

Eu nu cunosc ce-i libertatea,
Nici suflul cald al împlinirii
Eu văd doar ura distrugând cetatea
Cu reza veche a așteptării.

Durerea n-are antidot
Rănile nu fac cicatrice
Acum, nimic nu poate fi întors,
Iar ce va fi, nu pot prezice.

Nu vreau să-mi amintesc acele zile
Detalii care m-au distrus
Desigur, ele pot fi scrise-n file,
Dar trenul meu de mult s-a dus.

E greu de înțeles, eu știu,
Și mie-mi pare ireal....
Trăind o viață moartă în pustiu,
Pentru mulți ar părea banal.

Dar toate astea sunt așa aproape,
Ele se întâmplă zi de zi
Acum răspunsul nu e "poate"
Cînd moartea chiar aproape poate fi.